

ganste uforstyrret og vogtede over sine Grave. Kun den gamle stindmagre Klokke, der gik under Navnet „Døden“, kom hver Morgen og Aften langsomt vandrende herop fra Byen med sine lange Knokkellarme lagte over Kors paa Huggen — for at ryste nogle sprukne Toner ud over Nævene, der lustedes om mellem Tjørnene, over to Gaar, der gik og græssede ved Kirkegaardsmuren, over de snubrende Vildfugle, der havde deres Tilholdssted ude i de sivulde Vige, og nu og da over en enslig Fjester, der laa med sin Naad inde under de flejle Strænder og drog Aften.

Om Søndagen derimod, især paa de store Festsdage, blev der Liv paa det øde Sted. Saa myldrede Vejen herud fra Skibberup med Fodgængere i Gaasgang og raske Kørstjerner — ja, selv enkelte af de fede Væjby-Bønder, der havde deres Gaarde nær Sognegrensen, kom snidigt agende herop med deres Heste og hvide Miner. Fjesterfamilierne kom over Fjorden i Baade og lagde til ved Strandens store Sten, hvorfra Mændene bar Kvinderne i Land paa deres Arme. Alle Fruentimmerne var i forte Kirkeklæder og mange bar Kræmpe eller Blomstertors, som de lagde ind paa de vejrbløste Gravsteder, foran hvilke de derpaa blev staaende stille og henfandt i Tanker. Mændene derimod holdt sig mest i en Flok uden for Kirkegaardsmuren og røg Tobak og talte om Vejret og Sædpriserne — indtil „Døden“ vendte sig fra sin Udflugt ved Mørkhorvet og med sit dystre Ansigt forsvandt ind i Taarnrummet, hvilket nemlig var Tegnet til, at Provstens Bogn havde vist sig i det fjerne paa Væjbyvejen. Og mens nu Klokkerne atter ringede ud over Sletten, og fik hele Taarnet til at summe, samlede man med andagtsfuld Høsten og Gården inde i den flammende Kirke, mellem hvis af Jægt ganste grønne Ralkmure man selv en Sommerdag kunde faa Værk i alle Lemmer, og hvor det om Vinteren kunde være saa koldt, at Vandet frøs i Døbefonten, og Præsten maatte staa med Sivst og store Bælgvanter paa Prædikestolen.

Dag — alt dette var nu en funderen Saga. Siden Provst Tønnesen var kommen til Sognet, havde Forholdene ganste forandret sig. Skønt der nu var bleven anbragt baade en stor Rakkellov og tykke Gulvtæpper i Stolefaderne tordnede Provsten Søndag efter Søndag for tomme Bænke. Blot Regnen og en enkelt Tiende-Skyldner sad og sov i et hjernet Hjørne og vaagnede kun op, naar Tønnesen slog i Pulsen med et Nabalder, saa selv St. Peter, der fandtes udstaaet i Træ paa Prædikestolens Side, en Gang tabte baade Næse og Mund af Forstræffelse.

Men i Dag var det den ny Kapellan, der prædikede. Og derfor løb Salmefangen saa fuldstændigt ud over Sletten og en hel Række af Bogne holdt udenfor paa Vejen med Heste, der vrinskede i den klare Foraarsfol. Forrest lige ved Kirkegaardsporten holdt Provstens gamle høshjulede Kalesche med to brune, langbenede Genferd af et Par Heste, og med en Ruff, der ikke uforfjænt gik under Navnet „Maren“. Med sit lille blege og stægløse Ansigt, der tittede frem af en stor gammeldags Kavaj, hvis øverste Del dannedes af mindst en halv Snes Slag, det ene mindre end det andet, lignede han ganste et Fruentimmer, og stemme Tunger vilde ogsaa paasta, at det var en fuldkommen Misforstaaelse, naar han i Daaben havde faaet et Mandsnavn.

Blandt Bøndernes Ruffe var det almindelig Skik at drive Løjer med ham, naar de om Søndagen drev om mellem Bognene og ventede paa, at Gudstjenesten skulde blive forbi. Mens nogle

sad oppe paa Bænkene og sløjtede, og andre laa nede i Vejgræsset og forbreved Tiden med at ryge Tobak eller spille Styrvolt, samlede en Flok sig altid om Kaleschen og morede sig med at drille „Maren“ med alle Slags nærgaaende Spørgsmaal. Just ikke altid passende til Tidens og Stedets Hellighed. Saaledes havde ogsaa i Dag en Skare af Skibberups muntre Karle samlet sig i en Klump ved Kirkegaardsporten, medens to tykke Bønder, som fra Væjby, der ansaa det for Gudsbetjente at haane Præstens Karle, forsigtigt holdt sig i Afstand og ligesom i Smug hørte til med enfoldigt forfærdede Miner.

En ung Fyr, der stod lænet op til Portstolpen, sagde til sig selv:

„Hør, „Maren“! — er det sandt, hvad de snakker om i vor By, at Fjesterne og Kapellanen snart skal være Kærester?“

„Maren“, der ellers altid saa stift ud over Fjesterens Øren og paa Grund af sin gejstlige Stillehed fandt det mest passende at lade, som om han slet intet hørte, vendte sig ved dette Spørgsmaal smilende om imod Taleren og sagde derpaa med sin lille forudsigtsfulde Stemme, der regelmæssig fik alle Karlene til at juble i Kor:

„Kansse han gaar dig i Bejen, bitte Ole?“

I det samme sluttede Salmefangen, Kirkeøren aabnedes, og Folk begyndte at strømme ud. Karlene styndte sig hen til deres Bogne, „Maren“ lettede sig i Sædet, og mens de mandlige Kirkegængere samlede sig uden for Indgangsdøren for at oppebie Stævnet, og Kvinderne stille traf sig tilbage mellem Gravene, viste „Døden“ sig med sin spøgelsesagtige Cylindershat og stillede sig op med sin Knokkelhaand i Væggen ved Siden af Kirkeporten, parat til at staa Bogntrinet ned, saa snart Præsten viste sig.

Blandt de ventende Mænd foran Indgangsdøren var der især en, man maatte lægge Mærke til, dels fordi han var højere end de andre, og fordi han fra alle Sider var Genstand for færlig Opmærksomhed. Han havde et lille Hoved med et lysflegget Ansigt af en paafaldende sammentrængt Form, hvilket meddelte det et eget lurenende Udtryk, som minde om en Los. Han var klædt i almindelig Bønderadmel uden hvidt i Halsen og lignede i det hele en jævn Husmand. Men der var en uendelig Selskabslyst i den Maade, hvorpaa han trykkede sine Venner i Haanden og besvarede deres spørgende Blikke ved at se utilgængelig ud i Luften.

Pludselig delte Flokken sig og i den Gang, der aabnedes igennem den, viste sig nu Kapellan Hansheds ungdommelige Skikkelse. Skønt han allerede havde prædikeret adskillige Gange, saa han bleg og anstrengt ud og hilste forlegent paa Forsamlingen, der da ogsaa trevnt nok blottede Hovederne, idet han passerede. Manden med Los-Ansigtet rørte sig endog slet ikke, men fulgte ham med Øjnene lige til Bognporten, mens hans Mund traf sig stærkt op mod det ene Øre i et spydigt Smil.

Nu kom den unge Hjælperer hastigt ud og kaldte til Stævnet.

Skønt han ikke var mere end et Par og tyve Aar, var han ganste rund af Fedme og optraadte med en overlegen Rutine, der dannede en ejendommelig Modsetning til Kapellan Hansheds forlegne Ubehjælpelighed. Han for med Haanden gennem sit store Polkahaar, rettede paa sit lange Skuepillerlips, saa sig omkring, som for at indkassere den ham tilkommende Beundring, og begyndte med sed Stemme Dplæsningen.

(Fortsættes.)

Ubetænksomme Ord

er som Raadefest, men de vises Tunge er Lægebo.

(Ordpr. 12.)

Hvorledes dablet og irettesætter du? Se, det er et Samvittigheds-spørgsmaal, forud for hvilket der maatte først turde forstiftes et andet: Maa du overhovedet dable? Er du kaldet dertil, eller er din Dabel ikke blot et Udtryk for din Utilfredshed i det hele taget, uden synderlig Forbindelse med det, der for Øjeblikket er Genstand for din Dabel?

Det er en given Sag, at der altid, saa længe Verden er fuld af Strøbeligheder og Mangler, maa være Fejl at opdage og at modarbejde, og det maa staa som en ufravigelig Pligt at gøre dette, især naar det gælder Forholdet mellem Fædre og Børn og mellem alle i Sandhed trofaste Venner.

Men hvorvel man jo nok hellere vil laste andre, end selv lastes af dem, vil denne Pligts Opfyldelse dog altid blive trykkende for et kært og blødt Hjerte. Det kommer da an paa, at man opfylder den paa den mindst saarende Maade, og dog saaledes, at Djævelen naas.

Blandt sjældne Ting nævner Salomon en vis Dabler, og dermed er der givet et af de forfælgende Svar, ovenstaaende Spørgsmaal kan fremkalde. Irettesætter du med Bisdom? I saa Fald vil du ogsaa vide, at en og samme Irettesættelse ikke passer for ethvert Gemyt, og det er jo dog Meningen, at Dablen skulde virke gavnligt paa Hjerte og Sind. Vel kan en kraftig Tordenbyge være nødvendig for at blødgøre et haardt og udtørret Jordbædd; men paa Hjertesagerne vil den milde og betænksomme Behandling i Reglen være af større Virkning.

For meget vil i hvert Fald være stadigt. Iigensom det, der begyndte at trænge ned i Jorden, atter skyldes hen over den, naar Regnen bliver ved at styrte ned i Strømmen, saaledes vækkes det blideste Hjerte til Genstridighed og søler en vis Utaalmodighed og Uigeghyblighed, naar den, som har Ret til at dable, benytter denne Forret ud over det tilfældige og stadig bliver ved at prædike over den samme Tæft.

En vis Dabler vil ogsaa vide at undgaa, at Indtrykket af hans Ord vækkes derved, at en af de vigtigste Regler for en Irettesættelse tilfidsættes, den, kun at give den under fire Øjne. Giver den i Vidners Nærverelse, tvinger den til Modsigelse og vækker Stolthed og Egenindighed, ikke blot hos voksne, men ogsaa hos Børn.

Allerværst er den utidige Lasten og Dablen, som fremkalder ved Vanens Magt, fordi man efterhaanden har arbejdet sig ind i en hyggelig Utilfredshed, der finder noget at udsætte paa alt og overalt. Det er som oftest et Tegn paa overanstrengte Nerver. Det gælder da især om at være paa Post, saa at man ikke i en saadan Tilstand tiltror sig Gode og Ret til at fælde en rigtig Dom over sin Næste, sine Børn eller Tjenestefolk.

Fjælesen af vor egen Ufuldkommenhed lærer os bedst, hvorledes vi skal dable andre. Vi Kvinder har ofte Lejlighed og Anledning til at sige et formanende og dablende Ord, hvad enten det nu er til Thyndet, til Børnene eller til andre os betrøede Sjæle. Gid vi da altid maatte gøre det i den rette Kærlighedens Aand, med hjertelig Venlighed og Genkendskabsfuldhed; ikke som strenge Dommere, men som sagtnodige Vejledere og Veninder. Hvad nytter det altid at laste? Ofte kan en